

Csakis a dolgozók segítségével hozhatja be súlyos lemaradását a Szigeti József Faárugyár

Tavaly augusztus 20-án még ott találtuk meg az új üzemeinek sorában a veszprémi Szigeti József Faárugyárt. Most hiába keresné bárki a jól dolgozó vállalatok sorában, nem találja. A faárugyár az idén még egyetlen hónapban sem teljesítette tervét. II. negyedéves tervét (a teljes termelési érték alapján számolva) csak 86,5 százalékra teljesítette. Exportszékekkel 2949, ruhaszárító állványból 1371, kártyasztalból 1000 darabbal, fűrészből 197 köbméterrel, bányapallóval 65 folyóméterrel, bútorlécből 11 köbméterrel gyártott kevesebbet a tervezettnél. Az előirányzott 99 százalékos önköltségszintjével szemben 109,4 százalékos költségfelhasználást ért el.

A legtöbb hiba forrása: a rossz exportszerződés

A vállalatnál többnyire a személyi problémákra hivatkoznak. Tény, hogy hátrányos helyzetbe került a faárugyár azáltal, hogy Csonka Dezső elvtárs, az igazgató múlt év decemberétől egészen ez év májusáig betegszabadságon volt, s ugyanezen időszak alatt műszaki vezetője sem volt az üzemen. Nehéz helyzetben volt a vállalat, amikor felvételre jelentkezett Dósa Aladár, aki magát főmérnöknek vallotta. Később kiderült, diplomája sincs, s mint műszaki vezető, semmi jót nem tett az üzem érdekében. Távozása után Antaljai Jánost bízták meg a műszaki vezetői teendők ellátásával, aki egyesek szerint kitűnő kereskedő, de rossz műszaki vezető volt. Bár az előbbi megállapítás is vitatható, mert jó kereskedő nem szokott számára hátrányos üzleteket kötni. Márpedig a faárugyár részére cseppet sem előnyös az a szerződés, amelyet Antaljai kötött, s amelynek levét még ma is isszák. A legtöbb hiba forrása, csaknem minden baj oka az a szerződés, amelyet jelentős exportszállítványra megkötöttek anélkül, hogy a gyártás előfeltételeit megteremtették volna. Nem készültek fel a profilváltozásra, az új gyártmányok előállítására. A gyártástechnológiai műveletek csak a gyártás után készültek el. Nem készültek fel a szériagyártásra, jóformán mintadarabot sem készítettek, hanem mindjárt sorozatgyártással kezdtek. A munkások nem tudták, milyen feladat vár rájuk. Szerszámokkal sem rendelkeztek, anyaggal sem voltak ellátva. Lemondtak arról a segítségről, amit a dolgozók jó tapasztalataik révén nyújthattak volna a bajok orvoslásához. Így csak menetközben alakíthatták ki a helyes gyártási eljárást. Az étermi székek gyártásánál például a minőségi reklamációk miatt most kellett változtatni a gyártási eljárásról és új műveleteket beállítani.

A felelőtlen vezetés a munkafegyelem lazulásához is vezetett

A tervszerűtlenség, a szervezetlenség legégetőbb gondokat az anyagellátásban jelent. Hivatkoznak az üzemben lépten-nyomon anyagihiányra, de azt már csak részben ismerik el, hogy elsősorban saját maguknak köszönhetik, hogy odajutottak, ahol most vannak. Országos méretekben sokkal jobb, szervezetesebb az ellátás anyagból is, mint tavaly, amikor még a faárugyár a legjobb üzemek közé tartozott. Semmivel sem kapnak rosszabb minőségű anyagot, mint az ország többi, jó eredményt elérő felfeldolgozó üze- me. A faárugyárban felelőtlenül, pontatlanul állapították meg az évi anyagszükségletet. Például: egy-egy székhez 11,5 köbdéciméter anyagot terveztek, ugyanakkor felhasználnak 35 köbdécimétert.

A meggondolatlanul kötött szerződések, rosszul készített anyagigénylések miatt keletkezett nehézségekből először helytelenül keresték a kiutat. Indokolatlanul felduzzasztották a létszámot. A több dolgozónak több munkát kellett volna adni. De hogyan, hiszen nem gondoskodtak elegendő anyagról. Így az egy főre eső termelékenység is visszaesett, az előírt követelménynek csupán 87,1 százalékig tettek eleget a második évi évben. A szakszervezeti vezetőségválasztó taggyűlésen maguk a dolgozók kérték, csökkentsék brigádjuk létszámát, mert sokan vannak. A terv nem teljesítéssel együtt meglazult a fegyelem, s oly légtérrel teremtettek, hogy esetenként a rossz munkát, a lemaradást „premiálták.” A lazaság miatt csak alacsony keresetekre 40 százalék „külön díjat” fizettek.

A városi pártbizottság és a megyei tanács megmutatta a kiutat

A városi pártbizottság és a megyei tanács végrehajtó bizottsága is foglalkozott a nehéz helyzetben lévő veszprémi üzem problémáival. Határozatokat hoztak, amelyek végrehajtása hozzájárul, hogy a Szigeti József Faárugyár kilábaljon nehéz helyzetéből. A határozatban új, mindenre kiterjedő műszaki intézkedési terv elkészítésére kötelezték a vállalatot.

A hasznos útmutatás ellenére sem talált mindjárt magára az üzem, s így az első fél évet 500 ezer forintos veszteséggel zárta. A szomorú példának okulva, élve a segítséggel, próbálják megkeresni a helyes utat. Múlt hónapban — bár tervüket közel sem teljesítették — már sikerült nyereséget elérniük és remélik, hogy — igaz, előirányzott tervüket most sem tudják elérni — augusztust is nyereséggel zárják. Kétségtelen, ez már eredményt jelent, de semmi ok és jog nincs a megnyugvásra, s túlzott derűlátásra. Nem szabad beletörődnünk abba, hogy nem teljesítik a tervüket, hisz addig mindig kétséges, s félig-meddig „szerencse dolga” a nyereség.

Az exportszállítások helyett a helyi igényeket kell a jövőben kielégíteni

Csonka elvtárs szerint a műszaki felkészülés most már jó, egyedül az anyag jelent problémát. Jó dolog az optimizmus, csak vigyázni kell, nehogy eltakarja a még meglévő és megoldásra váró problémákat. Hisz elmondotta Csonka elvtárs, hogy a Petőfi üzemben — amely a leggyengébb üzemszám — a múlt hónapban csupán 61 százalékos volt a tervteljesítés, s most is nagyon lemaradtak. Szavait idézve: „ebben az üzemben van egy kis visszatartás, idegenkednek az importgéptől, nem szívesen dolgoznak vele, pedig termelékenyebb, jobb, mint a régié. Ebben az üzemben van néhány asszony, akinek nem létkérdés, hogy mennyit keres.” Az összeállítóknál akad, aki 40—45 darab fregolit is összeállít egy-egy nap, s vannak, akik még huszat sem. Például Dobráné keze alól huzamosabb időn keresztül 12—14 darabnál több nem kerül ki egy műszakban.

Hivatkoznak szakmunkáshiányra is. Kétségtelen, szükség van szakmunkásokra, nem lehet kizárólag betanított munkásokkal dolgozni. De vajon helyes volt-e, hogy az export üzem (amely legkényesebb munkák elvégzésére hivatott) kizárólag új, gyakorlatlan munkaerővel töltötték fel. Helyesebb lett volna — mint ahogy most tervezik — az új munkásokat a többi üzemszámokba szétosztani, s természetesen az exporttervet is felosztani az üzem-

részek között. Az idei évre vállalt exportkötelezettségeknek most már bármilyen keservesen is, eleget kell tenni. A jövőre nézve azonban — mint helyiipari vállalatnak — a lakosság igényeinek kielégítésére kellene törekedni.

A vezetők mindig hallgassák meg a munkások véleményét

A dolgozók sohasem vonták ki magukat a társadalmi munkából. A termelőszövetkezetek szervezésénél, az aratásban, a városban előforduló társadalmi munkáknál mindig élen jártak, s megállják a helyüket legtöbbször az üzemben is. Többségükre nem a lógás jellemző, sokan közülük bosszankodnak, ha anyagihiány miatt állniuk és várniuk kell. Csonka elvtárs csak úgy gyorsan három nevet említett: a gépműhelyi dolgozók közül Bencsik Imrét, Horváth Lászlót és az összeállítók közül Császár Magdát, akik két-két dolgozó teljesítményét is elérik egy nap. Bizonyára még jónéhány dolgozót lehetne felsorolni, akik becsülettel helytállnak a munkában, szívügyüknek tekintik az üzem sorsát. Ha munkájuk elismeréséhez anyagi jutalmazásra kevés is a mód, a lehetőségekhez mérten nem szabadna megfélemlíteni az anyagi és erkölcsi megbecsülésről. Most augusztus 20-án egyetlen faárugyári dolgozó sem kapott kiváló dolgozó jelvényt, oklevelet, pedig nem egy megérdemelte volna közülük. A faárugyár vezetői is hallgassák meg az egyszerű munkások véleményét, vegyék igénybe segítségüket, csakis így találják meg a tervteljesítés módját, csakis így valósulhat meg a vállalat vezetőségének igen szép elhatározása: októberre behozzák az első félévi veszteséget.

Mike Tiborné

Kommunisták a verseny élén

Egymásután sülnek a csillék a hosszú drótkötélpályán és tartalmaznak a hatalmas rakodóra öntik. Egyre szaporodik a zúzott kő mennyisége, melyet a vagonok százai továbbítanak az ország különböző útépitéséhez. Az uszai kőbánya az ország, s hozzátehetjük Közép-Európa egyik legfiatalabb és legjobban gépesített kőbányája. A tíz évvel ezelőtt megkezdett építkezések színhelyén hatalmas üzem alakult s fejlődött ki olyannyira, hogy az ország tíz kőbánya vállalata termelésének jelentős hányadát az uszaiak adják. Uzsai kővel építik a dunántúli és más területek útjait, vasútjait. Uzsáról kapta a zúzott követ a közelmúltban átadott Hatvan—Salgótarjáni műút is. Az árvízűjtotta Veszprém megyei utak helyreállításához is sok követ szállítottak.

Korszerűsítő úthálózatunk egyre több követ vár a kőbányáktól. Nagyon és fokozódóan az igényük. Ezért arra kérte az év elején az Építésügyi Minisztérium a kőbányák dolgozóit, hogy a tervezettnél 400 ezer tonnával több követ termeljenek. Az uszaiak ebből 20 000 tonnát vállaltak. A Központi Bizottság március 6-i határozata után újból fontolóra vették lehetőségeiket.

Uzsán teljesen felszámolták a nehéz fizikai munkával járó, kézi erővel történő termelést. Áprilisban a meglévő két kotrógépiük mellé két új „Voronyezs” típusú szovjet kotrógépet kaptak. Megváltoztak tehát a termelés feltételei, lehetőség nyílt a korábbi vállalásaik kiegészítésére. A kommunisták taggyűlésén, pártcsoporthoz értekezleten tárgyaltak az új felajánlásokról. Javasolták, hogy ne 20 000, hanem 40 000 tonna zúzott követ adjanak a népgazdaságnak. Éves tervükkel együtt tehát 640 ezer tonna követ szállítanak.

A kommunisták kezdeményezését üzemi tanácskozáson hagyták jóvá a kőbányászok. A kongresszus

tiszteletére verseny indult, s a vállalás elindult a gyakorlati megvalósulás útján. A kitermelt kő ezer és tízezer tonnát küldték el Uzsáról az építkezésekhez.

Az üzem dolgozóit, a félszáz kommunista példájára lelkiismereti kérdést csinált a vállalásból. Javult a munkafegyelem, ismeretlen fogalom lett náluk az igazolatlan mulasztás. Dekádrol-dekádrol, hónapról-hónapra túlteljesítettek esedékes tervüket, s vele együtt felajánlásait is. Az üzemi és pártvezetőség a verseny nyilvánosságára törekedett. A termelési eredmények s a tennivalók párttaggyűléseken, havonkénti termelési tanácskozásokon és a szemléltető táblákon váltak közismertté.

Az értekezleteken javaslatok, ötletek hangzottak el, melyeket a gazdasági és műszaki vezetés igyekezett hasznosítani. Így például, amikor a nagy nyári esőzések következtében hat műszak termelése kiesett, s veszélyben volt a terv és a felajánlás teljesítése, a kommunisták kezdeményezésére a bánya dolgozói vasárnapi és éjjeli műszakokban pótolták a lemaradást. Ez idő alatt mintegy 10 ezer tonna követ termeltek.

Szorgalmas munkájuknak tulajdonítható, hogy vállalatuk az első félévi jó munka alapján elnyerte az élizem címét. Esedékes tervüket 106 százalékra teljesítették. A 307 ezer tonna kőben benne volt az a 17 ezer tonna többlet is, amelyet felajánlásukban vállaltak. Az élizemavató ünnepségen 24 ezer forint jutalmat osztottak ki. Kiváló dolgozó jelvényt — és a velejáró két heti fizetést — kapott Simon László művezető, Izer Elek vontatós. Rajtuk kívül nyolc dolgozónak adtak oklevelet egy-egy heti fizetéssel.

A jó munka elismerése ösztönöz hat a termelésre. Az uszai elvtársak jól tudják, hogy építkezéseinken nem a télen, hanem a jó időben használják fel a követ. Vállalásukat ezért nem december végéig, hanem jóval előbb akarják teljesíteni. Most arról beszélnek Uzsán, hogy a terven felül felajánlott 40 ezer tonna követ — esedékes tervük mellett — szeptember első dekádjában leszállítják.

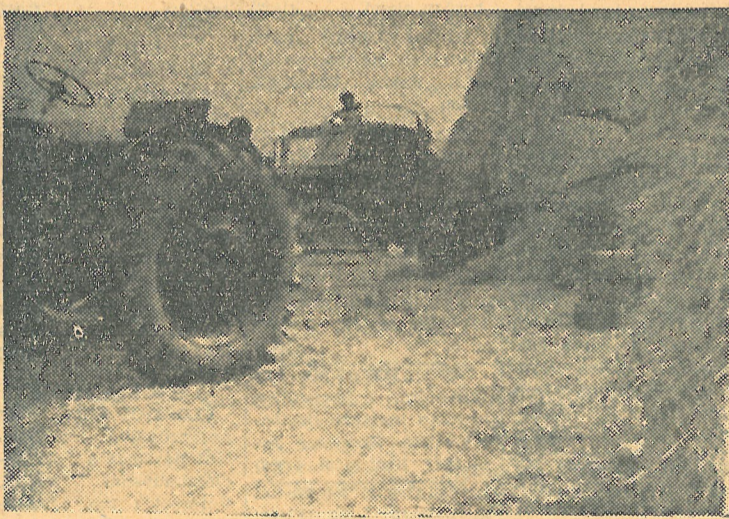
A bánya munkásigazgatója, Táborosi Elek elvtárs — miközben a logarléccel számolgat — elmondja, hogy esedékes éves tervüket augusztus 26-ig 114 százalékra teljesítették. A negyedik negyedéves operatív tervüket már saját maguk emelték fel, amelyet újabb 10 ezer tonna kővel akarnak tetézni.

Dicsérettel beszélnek Uzsán a MÁV munkájáról is. Korábban ugyanis a rendszeres vagonhiány gátolta munkájukat. Most megszűntek a vagonhiányok, s meggyorsult a szállítás.

Az uszai sikerek a kommunisták kezdeményezésének, példamutatásának, s a kőbányászok jó munkájának tulajdoníthatók. Sohasem elégednek meg az elért sikerekkel, mindig az újra, a nagyobb eredmények elérésére törekednek. A keddi párttaggyűlésen is ezért bírálták a szakszervezetet. Hiányolták, hogy nem foglalkozik a szocialista munkabrigádok szervezésével, s amelyet további feladatul szabtak meg. A termelés rendszeres segítése az uszai elvtársak legfőbb ismérve. Ez a magyarázata vállalatuk elért sikereinek.

Máthé László

Az utolsó asztagnál

Fent:

Teljesen gépesítve csépel a csóti Vörörs Hajnal Termelőszövetkezet. Képközlőn a bjelorusz traktor és a csépel találkozik.

Balra:

Valler István az utolsó asztagnál zabot eteti a mindent felfaló géppel.